

## Arrest

nr. 90 573 van 26 oktober 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012 en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor eerste verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Saadia. U verklaart in Irak te hebben gewerkt in de bouwsector en in de landbouwsector. U zou vervolgens in de Cobra-basis zijn tewerkgesteld geweest van 4/10/2009 tot 16/10/2009. U werkte er samen met uw neef (M.M.F.). U werkte voor de derde divisie van Haras el Watani (Nationale Garde) in de houtconstructie van een bouwproject. U en Mohammed werden echter per brief bedreigd door Al Qaeda en Ansar Al Sunnah. Op 16/10/2009 ontplofte de auto van uw neef. U verklaart op 28/10/2009 uit Saadia te zijn vertrokken en dan twee dagen in Khanaqin te hebben verbleven. U verklaart Irak te hebben verlaten op 30/10/2009.*

*U verklaart in België eveneens te hebben vernomen dat uw oom en zijn vader werden vermoord in Irak op 02/11/2009. Ook zou uw huis zijn beschoten op 13/03/2010.*

*U verklaart op 17/05/2010 met uw moeder te hebben gebeld en vernomen te hebben dat de Nationale Garde uw wijk omsingelde en hierbij de Imam Mullah Abdullah werd gedood. Alsook zou op 11/08/2010 een aanslag op uw huis hebben plaatsgevonden waarbij acht leden van de Nationale Garde werden vermoord toen ze zich er schuil hielden en er explosieven tot ontploffing werden gebracht.*

*U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas uw originele nationaliteitsbewijs voor, alsook een kopie van uw identiteitskaart, een woonstattest, een kopie van een voedselrantsoenkaart, zes politionele documenten, negen foto's van incidenten, een kopie van identiteitskaart van neef en een overlijdensakte van neef, een DHL-enveloppe met etiket, een Fed Ex-etiket en een USB-stick.*

## **B. Motivering**

*Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.*

*Vooreerst zijn er uiteenlopende verklaringen van uwentwege vastgesteld omtrent de kern van uw asielrelaas.*

*Zo verklaarde u initieel tijdens het eerste interview voor het CGVS dat u twaalf dagen werkte op de Cobra basis, en dit van 04/10/2009 tot 16/10/2009 (gehoorverslag CGVS dd. 20/05/2010 p.6 en p.10). Compleet in strijd hiermee verklaarde u tijdens uw tweede interview dat u van 12/10/2009 tot 16/10/2009 werkzaam was in deze basis en voegde u toe dat u zich dit heel goed herinnert (gehoorverslag CGVS dd. 20/01/2012 p.4-5 en p.7). Volgens deze versie van de feiten zou u er slechts vier dagen hebben gewerkt terwijl u voordien uitdrukkelijk en herhaaldelijk stelde dat dit twaalf dagen waren. Deze sterk uiteenlopende verklaringen omtrent de periode dat u op de basis werkte, doen compleet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

*Het is eveneens opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de naam van de verantwoordelijke van de Cobra-basis, alwaar u was tewerkgesteld (gehoorverslag CGVS dd. 2010 p.6). Ook dit doet verder twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven.*

*Evenmin brengt u enig begin van bewijs aan van uw tewerkstelling in deze Cobra-basis (gehoorverslag CGVS dd.2010 p.11).*

*Verder verklaart u zowel tijdens het eerste interview als tijdens uw tweede interview op het CGVS niet te weten hoelang uw neef reeds werkte voor de Haras Al Watani voordat u er was tewerkgesteld (gehoorverslag CGVS dd.20/05/2010 p.6 en p.10 en gehoorverslag dd.20/01/2012 p.7). Dit is hoogst merkwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat u van uw neef, die overigens samen met u op de basis zou hebben gewerkt, ongeveer zou weten hoe lang hij er al werkte.*

*Omwille van bovenstaande elementen dient te worden besloten dat u geenszins aannemelijk maakt dat u effectief op deze basis heeft gewerkt.*

Verder verklaart u uw land te hebben verlaten omwille van een incident met de neef waarmee u samenwerkte op de Cobra legerbasis. U verklaart dat de auto van uw neef ontplofte toen u net was uitgestapt, op weg naar huis. U zou samen met uw neef gevisieerd worden door Al Qaeda en Ansar Al Sunnah omwille van de enkele dagen die u werkte voor de Haras el Watani (Nationale Garde) in de Cobra basis.

Echter, er dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde vervolgingsvrees hieromtrent onvoldoende aannemelijk maakt. Zo slaagt u er niet in aannemelijk te maken hoe de milities zouden te weten gekomen zijn dat u sinds enkele dagen op de Cobra basis werkte en deze u hiervoor viseerden. U verklaart dit tegen niemand anders dan uw familie te hebben verteld (gehoorverslag CGVS dd.2010 p.10).

Ook verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat uw neef een dreigbrief kreeg alwaar uw naam in zou vermeld staan (gehoorverslag CGVS dd.2012 p. 7-8). Echter, hierbij dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt dit document ter ondersteuning van uw asielaanvraag voor te leggen. U verklaart zelfs niet te weten waar deze dreigbrief zich bevindt, hetgeen op zijn minst merkwaardig kan genoemd worden gezien het hier om een dreigbrief gaat met uw naam erin. Hierbij is het verder merkwaardig dat u tijdens het eerste interview eveneens gewag maakt van een dreigbrief maar hierbij op geen enkel moment vermeldde dat uw eigen naam er ook in stond, hoewel u toen expliciet naar de inhoud ervan werd gevraagd (gehoorverslag CGVS dd.2010 p.9). Evenmin maakt u tijdens het eerste gehoor gewag van persoonlijke dreigementen in een dreigbrief als u gevraagd wordt naar de aanwijzingen dat u persoonlijk wordt gevisieerd (gehoorverslag CGVS dd.2010 p.11). U verklaart in dit verband dat uw neef Majid werd bedreigd met een dreigbrief, maar dat uw neef u voor het auto-incident hiervan niet op de hoogte bracht. Evenmin zou u de dreigbrief hebben gezien. Dit laatste is echter opmerkelijk gezien u aldus blijkbaar enerzijds de inhoud van de dreigbrief niet te zien kreeg en u niet weet wat uw oom met de dreigbrief deed, terwijl anderzijds deze dreigbrief heel erg bepalend is voor uw actuele vervolgingsvrees gezien er uw naam in stond vermeld.

Ook wat betreft uw gedrag na het auto-incident kan worden opgemerkt dat dit niet te rijmen valt met uw beweerde persoonlijke vervolgingsvrees hierdoor. U verklaart namelijk gewoon thuis te zijn gebleven na de ontploffing op 16/10/2009 en dit tot en met 28/10/2009 (gehoorverslag CGVS dd.2012 p.8). Hierna zou u twee dagen bij een oom hebben geloged tot uw vertrek uit Irak. Dat u nog twee weken thuis zou blijven alvorens u zich bij een familielid zou gaan verschuilen, kan bezwaarlijk in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees persoonlijk te zijn gevisieerd door Al Qaeda in een dreigbrief en in een ontploffing.

Verder dient te worden opgemerkt dat u eveneens tijdens het tweede interview een explosie in uw eigen huis aanhaalt na uw vertrek uit Irak, namelijk op 11/08/2010. Hierbij zouden volgens uw verklaringen 2 acht leden van de Nationale Garde zijn vermoord. U verklaart dat hiermee wordt aangetoond dat u na het dreigement nog steeds persoonlijk wordt gevisieerd (gehoorverslag CGVS dd.2012 p.3-4). Dit is echter hoogst betwistbaar. U verklaart dat er explosieven in uw huis werden geplaatst door Al Qaeda en dat de Nationale Garde zich (na een operatie te hebben uitgevoerd tegen terroristen) verschanste in uw huis, waarna dit tot ontploffing werd gebracht. U verklaart dat deze explosieven initieel voor u waren bedoeld. Echter, verdere aanwijzingen hiervoor kan u niet geven. U verklaart dat het huis van u alleen is en dat de terroristen uw huis aanpakten omdat ze u niet vonden. Echter, de timing van de explosie, namelijk bijna een jaar nadat u op de legerbasis werkte en meer dan een half jaar nadat u het land verliet, wijst er niet op dat uzelf persoonlijk werd gevisieerd. Zeker gezien u zelf verklaart dat de explosieven werden gebruikt om de leden van de Nationale Garde te doden die deelnamen aan een operatie in de wijk tegen terroristen. Bijgevolg kan de aanwezigheid van explosieven in uw huis bezwaarlijk nog worden in verband gebracht met uw persoonlijke problemen een half jaar eerder. Bijgevolg slaagt u er niet in uw persoonlijke en actuele vrees voldoende aannemelijk te maken.

Tijdens het tweede gehoor wordt u meegedeeld dat u uw persoonlijke vervolgingsvrees niet aannemelijk maakt. U stelt dat er nog een andere reden is waarvoor u een vrees dient te koesteren, m.n. het feit dat u namen kent van Al-Qaeda leden die u nog niet had kunnen vermelden tijdens het vorige interview. De kennis van deze namen zou bepalend zijn voor uw problemen in Irak. U verklaart tijdens dit tweede interview dat u nu alle details zal geven hieromtrent (gehoorverslag CGVS 2012 p.6 en p.7). Bij de vraag waarom u tijdens het vorige interview deze namen niet zou hebben kunnen geven, geeft u geen voldoende aannemelijke verklaring (gehoorverslag CGVS 2012 p.6 en p.7) op. Zo stelt u dat u tijdens het vorige interview nog zodanig onder de indruk was van de moord op de Sheikh Abdallah

*Shukr dat u niet in staat was deze namen op te geven. Dit is echter niet afdoende. Ook de uiteindelijke inhoud van de opgegeven info, namelijk de namen van bekende Al Qaeda leden (gehoorverslag CGVS dd. 2012 p.7), kan bezwaarlijk als dermate geheime info worden beschouwd gezien u zelf verklaart dat het bekende personen van Al Qaeda betreft. Het feit dat u louter namen van blijkbaar bekende al-Qaeda leden kan opsommen, vermag bezwaarlijk uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken (gehoorverslag CGVS dd. 2012 p.7).*

*Wat betreft de voorgelegde kopies van politionele documenten die vijf politieverlagen betreffen, allen daterend van 02/11/2009 omtrent de moord op uw oom en zijn zoon, dient het volgende te worden opgemerkt. Het betreft hier allen kopies van handgeschreven documenten zonder officiële hoofding, waardoor aan deze documenten bezwaarlijk enige bewijskracht kan worden toegekend. Gezien het kopies betreft kan evenmin de authenticiteit van deze documenten worden nagegaan. Er dient te worden opgemerkt dat u eveneens een bijna onleesbaar kopie voorlegt van een document met embleem van de Hoge Juridische Raad. Gezien de slechte kwaliteit van dit kopie, waardoor het zo goed als onleesbaar is, kan hieraan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend. Het voorleggen van deze documenten toont evenmin enig verband aan met uw persoonlijke problemen. Hoewel u eveneens een kopie van de identiteitskaart en overlijdensakte voorlegt van deze neef, kan hierdoor moeilijk uw persoonlijke vervolgingsvrees in Irak als aannemelijk worden beschouwd. De overlijdensakte vermeldt als reden van overlijden verwondingen door kogels. Rekening houdend met de tegenstrijdige en ongerijmde verklaringen omtrent de oorzaak van uw vervolgingsvrees kunnen deze documenten uw ongeloofwaardige verklaringen niet in een positiever daglicht stellen.*

*Ook de voorgelegde negen foto's van incidenten en een gewonde persoon, kunnen om diezelfde reden de aard van bovenstaande motivering niet wijzigen. Deze foto's tonen evenmin een band aan met uw persoonlijke problemen.*

*Uw voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk een kopie van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een woonstverklaring en een kopie van een voedselrantsoenkaart kunnen evenmin enige wijziging aanbrengen aan bovenstaande motivering gezien deze documenten uw identiteit en verblijf betreffen in Irak, hetgeen hier niet wordt in twijfel getrokken.*

*Ook de voorgelegde USB stick met beelden van TV Kurdistan over Al Qaeda wijzigt niets aan bovenstaande motivering gezien het hier om algemene info gaat en niet direct betrekking heeft op uw persoonlijk probleem.*

*Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.*

*De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merkkelijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala.*

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakering van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

#### **“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER**

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (**M. F. I.**)

geboren te **Saádia**, op (in) **29.02.1976**

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : **Irak**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

#### **REDE VAN DE BESLISSING :**

Op 8 mei 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Inzake de beslissing van de CGVS

2.1.1. Verzoeker stelt dat toen hij op 20 mei 2010 zijn eerste interview aflegde hij heel aangedaan was door het nieuws aangaande de aanslag op zijn huis dat hij op 17 mei 2010 van zijn moeder vernomen had. Tevens werd verzoeker tijdens het gehoor gezegd dat hij diende te spreken of anders zou teruggestuurd worden naar zijn land. Door deze feiten en de enorme druk heeft verzoeker fouten gemaakt in zijn verklaringen omtrent data van tewerkstelling.

Gezien de 'dreiging' tijdens het eerste gehoor had verzoeker schrik om voluit te spreken en heeft hij geen namen genoemd van de verantwoordelijken van de Cobra-basis. Verzoeker heeft deze namen wel genoemd tijdens zijn tweede gehoor. Voor de Amerikaanse militairen was Generaal Wercker de verantwoordelijke en voor de Iraakse militairen Nadjmadin.

Verzoeker argumenteert verder inzake het ontbreken van een bewijsstuk van zijn tewerkstelling; de onwetendheid inzake zijn neef; Al Qaeda; de dreigbrief; het feit dat hij thuis bleef en de bijgebrachte stukken.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een handgeschreven nota met een feitenrelaas en een weerlegging van de motivering.

2.1.2.1. Verzoeker duidt niet op welke wijze de bijgevoegde nota zich verhoudt ten aanzien van de argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift. Aangezien het verzoekschrift *prima facie* de weergave vormt van de elementen die gesteld worden in de nota, wordt de nota niet aanzien als proceduristuk en derhalve niet mee in het beraad genomen.

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder merkt terecht op dat van elke asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat verzoeker de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In dit verband is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens zijn eerste gehoor 'bedreigd' werd teruggestuurd te worden naar zijn geboorteland waardoor hij een enorme druk ondervond en zich belemmerd voelde in zijn spreken, blijkt dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering. Uit het gehoorverslag blijkt nergens dat hij 'bedreigd' werd of dat er ook maar enigszins sprake zou zijn geweest om hem terug te sturen, zodat deze 'dreigingen' dan ook geenszins een afdoende verschoningsgrond kunnen vormen voor zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het aantal dagen tewerkstelling op de Cobra-basis en inzake het

niet vermelden van de namen van de verantwoordelijken van deze basis tijdens het eerste gehoor. Waar verzoeker trouwens stelt deze namen te hebben weergegeven in het kader van zijn tweede gehoor beperkt verzoeker zich opnieuw tot loutere beweringen die geen grondslag vinden in het administratieve dossier. Verzoeker heeft tijdens zijn tweede gehoor weliswaar melding gemaakt van Generaal Wercker als persoon die hem contracten gaf voor werkzaamheden in opdracht van de Amerikanen in 2004 (gehoorverslag p. 7). Verzoeker heeft deze persoon geenszins genoemd als generaal van de Amerikanen op de Cobra-basis toen hij er werkzaam was in oktober 2011 (gehoorverslag 20 mei 2010, p. 6). Ook met betrekking tot de werkzaamheden van zijn neef op de Cobra-basis legde verzoeker bijzonder vage verklaringen af en heeft hij nergens, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, verklaard dat zijn neef ongeveer een maand werkte op de Cobra-basis. Verzoeker brengt geenszins afdoende elementen aan die alsnog een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling op de Cobra-basis onderuit halen.

Wat de bewering van verzoeker betreft dat hij nog steeds geen bewijsstuk van zijn tewerkstelling kan neerleggen gezien hij momenteel geen verwanten heeft die hem een dergelijk bewijsstuk kunnen bezorgen, treedt de Raad verweerder bij waar die opmerkt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om, ondanks de contacten die hij sedert zijn vertrek uit zijn geboorteland heeft gehad met zijn thuisbasis in Irak, zijn beweerde tewerkstelling te staven.

Waar verzoeker voorts nog aangeeft dat Al Qaeda overal spionnen heeft, dat zijn oom verzoeker nooit de dreigbrief heeft getoond en hem gezegd heeft dat hij moest stoppen met werken gezien de bedreigingen van Al Qaeda, dat hij inderdaad is thuis gebleven maar nooit heeft 'geslapen' en dat de politiek van Al Qaeda is om mensen te vermoorden, stelt verweerder terecht vast dat verzoeker in een poging de overige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen.

Wat de bewering van verzoeker betreft dat de neergelegde documenten van een officiële stempel zijn voorzien en dat op de USB-stick wel degelijk het bewijs staat dat verzoeker en zijn neef worden gezocht en bedreigd door Al Qaeda, blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle door verzoeker neergelegde documenten doch omwille van pertinente redenen, die bij deze door de Raad worden bijgetreden en overgenomen, van mening is dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker brengt geen elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan het in de bestreden beslissing gestelde.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij lang heeft moeten wachten alvorens een beslissing te krijgen, dient te worden opgemerkt dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de toekenning van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Waar het CGVS volgens verzoeker moet toegeven dat de situatie nog steeds onveilig is en dat willekeurig geweld nog steeds, zij het af en toe, voorkomt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal niet betwist dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is. Evenwel is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in

artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen objectief element aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2. Inzake de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

2.2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift uitsluitend kritiek op de beslissing van het CGVS. Hij voert geen enkel middel aan tegen de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS